

•เขียนโดย manager•

•วัน•ศักร์•ที่ 05 •กรกฎาคม• 2013 เวลา 22:15 น. • - •แก้ไขล่าสุด• •วัน•พุธ•ที่ 10 •กรกฎาคม• 2013 เวลา 17:17 น. •

ตำนานหลักภายในเมืองลองมีอยู่ ๒ ฉบับ คือ ตำนานพระธาตุแหลมลิ้น และตำนานพระธาตุศรีดอนคำ ซึ่งมีการนำตำนานทั้งสองฉบับมาจารรวมกันในใบลานหรือเขียนลงพับสาด้วยอักษรธรรมล้านนา ใช้ชื่อต่างกันออกไปเช่น ตำนานเมืองลอง ตำนานพระธาตุห้าหลังในเมืองลอง ตำนานมหาธาตุขวยปู ตำนานธาตุสี่หลัง ตำนานแหลมลิ้น ร่องอ้อ และตำนานเสลธาตุ เป็นต้น แม้ว่าชื่อตำนานที่ปรากฏเหล่านี้แตกต่างกันแต่เนื้อความที่จารนั้นเหมือนกันทุกฉบับ มีต่างกันบ้างเนื่องจากการคัดลอกตกหล่นหรือเพิ่มเติมเข้าไป ตำนานฉบับแรก คือ ตำนานพระธาตุแหลมลิ้น แต่งขึ้นช่วงพุทธศตวรรษที่ ๒๒

โดยพระมหาพุทธคุณเถระ วัดพระธาตุแหลมลิ้น กล่าวประวัติร่วมกันของพระธาตุแหลมลิ้น พระธาตุขวยปู พระธาตุปู่ด้บ และพระธาตุไฮสร้อย มีลักษณะเป็นตำนานที่เน้นอิทธิปาฏิหาริย์ ส่วนตำนานฉบับที่สอง คือ ตำนานพระธาตุศรีดอนคำ สันนิษฐานว่าผู้แต่ง คือ ครูบาทนเถระเจ้าสุทธนะ เจ้าอาวาสวัดพระธาตุศรีดอนคำ(ก่อนหน้านั้นเป็นเจ้าอาวาสวัดนาหลวง) ในต้นพุทธศตวรรษที่ ๒๓ ลักษณะของตำนานกล่าวเริ่มด้วยปีศักราชเป็นตอนๆ และปีศักราชที่ระบุในตำนานฉบับที่สองเมื่อเทียบเคียงกับตำนานอื่น เช่น ตำนานพื้นเมืองเชียงใหม่ ตำนานพื้นเมืองน่าน และตำนานพื้นเมืองแสน มีความคลาดเคลื่อนกันเพียงเล็กน้อย ถือได้ว่าตำนานฉบับนี้น่าเชื่อถือมากกว่าตำนานพระธาตุแหลมลิ้น ช่วยเพิ่มเติมให้เข้าใจบริบทเหตุการณ์ของเมืองลองชัดเจนยิ่งขึ้นโดยเฉพาะในช่วงพม่าปกครอง

ตำนานพระธาตุของเมืองลองที่นำมาสอบทานในครั้งนี้ ได้คัดเลือกที่ยังไม่ปริวรรตแล้ว ๙ ฉบับ และปริวรรตแล้ว ๓ ฉบับ คือ ฉบับวัดนาตุ้ม ฉบับวัดพระธาตุไฮสร้อย ฉบับวัดนาหลวง ฉบับวัดเชียงมั่น ฉบับวัดเจติยหลวง ฉบับวัดเหมืองหม้อ ฉบับวัดดอนแก้ว ฉบับวัดป่าเปอะ ฉบับวัดหลักบัน

ตำนานพระธาตุวัดศรีดอนคำและประวัติเมืองลอง ตำนานพระธาตุแหลมลิ้น และตำนานพระธาตุแหลมลิ้น ตำนานที่สอบทานแล้วทั้ง ๑๒

ฉบับต่อไปเมื่อใช้อ้างอิงผู้เขียนจะเรียกว่า “ตำนานเมืองลอง ฉบับตรวจสอบ ปีพุทธศักราช ๒๕๕๐”

ในส่วนของการปริวรรตนั้นผู้เขียนได้ปริวรรตตามรูปอักษรเดิมของล้านนา แต่ทำการปรับบางคำเพื่อให้สะดวกต่อการอ่านของผู้สนใจทั่วไป เช่น “คี่” ปรับเป็น “กั” “คู” ปรับเป็น “กู” “โพ” ปรับเป็น “โป” “เล็ก” ปรับเป็น “เล็ก” “อฮีน” ปรับเป็น “ฮีน” หรือ “เอฮีน” ปรับเป็น “เย็น” เป็นต้น

ส่วนการแปลภาษาบาลีนั้นผู้เขียนขอกราบขอบพระคุณพระราชปัญญาโมลี(จรัส ทตฺตสิริ) วัดพระธาตุหริภุญชัย เจ้าคณะจังหวัดลำพูน พระมหาเอกชัย อุปปวตฺตโน พระมหาพร้อมพงษ์ คอินโน และอาจารย์คำบัน อักษรวิสัย พร้อมกันนี้ผู้เขียนได้จัดพิมพ์ตำนานเมืองลองเป็นอักษรธรรมล้านนาประกอบไปด้วย ต้นฉบับเป็นของวัดต้นแก้ว อำเภอสารภี จังหวัดเชียงใหม่ โดยผู้เขียนได้พิมพ์คงไว้ตามต้นฉบับเดิมทุกประการ

(ตำนานพระธาตุแหลมลิ้น ขวยปู ปู่ด้บ และไฮสร้อย)

•เขียนโดย manager•

•วัน•ศุกร์•ที่ 05 •กรกฎาคม• 2013 เวลา 22:15 น.• - •แก้ไขล่าสุด• •วัน•พุธ•ที่ 10 •กรกฎาคม• 2013 เวลา 17:17 น.•

นโมตสสตถุ : นามิ สุตตนาถิ ธมมญจโลกทิปกิ สยจวรปญญเขนติ วณทิตวา รตตนต์ยหนตวา อุปริคณถวักขามิ ปุริทปิภัก วจสัปปญญวิภาคคิ พุทธานิสุตตเทสิตติ
 กาทพพิสุกขมิเสยยิ มหาอุญญเจยรอาบโป นมิตวิธ สมบัติลเกยยิ ที่ตามาญกนติ (ขอความนอบน้อมจงมีแด่พระผู้มีพระภาค อรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นั้น
 ข้าพเจ้าขอนอบน้อมพระสุคตเจ้าผู้เป็นที่พึ่ง และพระธรรมอันเป็นที่พึ่งของชาวโลก และข้าพเจ้าขอกราบไหว้ซึ่งพระสงฆ์ผู้เป็นนือนาบุญอันประเสริฐ
 ข้าพเจ้าขอบูชาพระรัตนตรัยแล้วจักกล่าวถึงซึ่งคัมภีร์ชั้นสูง อันชนทั้งหลายพึงทำ ซึ่งส่วนแห่งบุญที่ตรัสแสดงไว้ก่อน อันพระพุทธรเจ้าทั้งหลายแสดงไว้ดีแล้ว
 คนทั้งหลายเหล่าใดผู้ยังมีกิเลสหนาอยู่พึงปรารถนาซึ่งความสุข ชนทั้งหลายเหล่านั้นพึงได้ซึ่งความสุข ซึ่งสมบัติสามประการ ชื่อแม่เฒ่า(แม่น้อยนิด)คือมีอายุยืนยาว
 เอื้อเฟื้อ) อหิ อันว่าข้า มหาพุทธคุณเถโร นามตนชื่อว่ามหาพุทธคุณเถระนี้ นามิ ข้าก็ไหว้ด้วยศรพ นาถิ ยังพระพุทธรเจ้าตนเป็นที่พึ่งแก่โลกทั้ง ๓ สุตติ
 อันมีที่ไปแลตินิก คือว่านิพพานนั้นแลจักบเท้าแต่ข้าไหว้พระเจาสั่งเดียวแล นามิ ข้าก็ไหว้ ธมม ยังพระนวลอภิศรรคัมมเจ้า ๙ ประการ
 สิบกับทั้งพระปริยัตติธัมมนี้โสธ อันเป็นไม้ไต้ส่องหือหนทางเมืองฟ้าแลนิพพาน แก่คนแล เทวตาทั้งหลาย แลจักมีกว่า นกเธรเม อภิวันทิพุทธธมม อทิเรวณทิตวา
 บเท้าแต่ข้าไหว้พระพุทธรเจ้า พระธัมมเจ้าสิ่งเดียวแล นามิ ข้าก็ไหว้ สงฆ ยังพระอริยสังฆเจ้า ๘ จำพวก วรปญญเขตติ เปนนาบุญอันประเสริฐนั้น วณทิตวา
 ข้าก็ไหว้แลรตตนต์ย ยังชุมนุมแห่งแก้วทั้ง ๓ หนตวาจก อันได้กำจัดเสียแล้ว อุทว ยังอุบาทว์ครบทั้งมวล อหิ อันว่าข้า

วักขามิ จักกล่าวบัดนี้ คลิ ยังตำนาน ปุริทปิภัก อันชื่อว่าดอนลีเหลียม นิवास อันเป็นที่มาอยู่ ปุญญภาควิ อันเป็นที่มาจะทำบุญหือสุขแก่คนแลเทวตาทั้งหลาย
 พุทธานิสุตตเทสิตติ เปนที่มาเทศนาธัมมอันชื่อว่า สารัมมจิตตสตุตต์ แห่งพระพุทธรเจ้าทั้งหลาย อันเกิดมาในกัปนีชุตนแล เยนรา
 อันว่าคนทั้งหลาย ชาวเจ้าสมณะพราหมณ์ทั้งหลายผู้ใด สกขมิเสยยิ อันปรารถนาหาสุขยิ่งนักคือนิพพานดังอัน กาทพพิภัก กตพพพา เพ็งรักษักชวนกันไปสั่งแปลง
 ตติปิภัก ยังดอนลีเหลียมที่นั่น มหาอุญญ หือเปนวิคมาหาเจติยภวธาตุพระเจาไวหือบวระมวตังอัน อปุปภวณาม แม่นชื่อคังรือกิติ ริกขิตเนรา
 อันว่าชาวเจ้าแลคนทั้งหลายผู้ซึ่งอันสั่งแปลงไวหือเปนที่ไหว้แลที่บูชาแก่คนแลเทวตาทั้งหลายดังอัน ลเกยยุง ก็เพ็งได้เสวย ติวิธมมสปปตติ ยังสัปปตติสุข ๓ ประการ
 ที่ตามาญกิ จักเปนที่มีสุขอายุหมื่นยืนยาวได้ร้อยชาวยปีเปนพวยธิสัถอัน คันว่าเสียอายุก็จักได้เอาตนไปเกิดในเมืองฟ้าแท้จึง
 แก่บุคคลผู้ได้มาสั่งแปลงที่ธาตุพระเจาแลวิหาร สาลา กำแพง แลปฏิบัติกวาดเฝียว ไหว่นบครพยำทำบุญให้ทานในที่นี้แล ด้วยมีแทแล

(กล่าวถึงพระพุทธรเจ้าเสด็จมาเมืองล่อง)

ในเมื่อพระพุทธรเจ้าแห่งเราเปนพระแล้วได้ ๖๔ วสา วันนั้นพระเจาก็จะเดินเตลไปในที่สานุทิสสะทั้งหลาย
 ด้วยลำดับประเทสบานใหญ่เมืองน้อยกับอรหันตเจ้าทั้งหลายได้ ๔ ร้อย ๙ ตน เปนต้นว่าเจ้าเรวัตเตเร วันนั้นพระพุทธรเจ้าก็สระเตจขึ้นมาแต่เมืองอาโลยราโมนั้น
 ลูกแต่จอมเขาเจตตขึ้นมาสังคะพระญาลัมพักณราชในชนบทอันชื่อว่าเทพุระนิคมนี้แล
 ที่นั่นพระพุทธรเจ้าก็หือคำสอนแก่พระญาแล้วพระพุทธรเจ้าจึงเจียรจากับด้วยเจ้าเรวัตเตเรว่า ดูราเรวัตติในเมื่ออนาคตกาลมีหัน
 อันว่าสัณฐานที่นั่นเสลดธาตุแห่งภูพระตถาคตจักมาตั้งอยู่เมื่อตถาคตนิพพานแล้วมีหันชะแล พระพุทธรเจ้าทำนวยที่นั่นแล้ว
 พระเจ้าขึ้นมายู่เหนือคอยพุทบัณหันหมากม่วงหอม แล้วพระพุทธรเจ้าก็บออรหันตาทั้งหลายจึงรอตถึงดอนลีเหลียมวันนั้นแล เมื่อนั้นยังมีพระญาดน ๑
 ชื่อว่าสัณพาเปนใหญ่แก่ชาวเววาทะภาสิตทั้งหลาย คือว่าเปนใหญ่แก่ชาวเมืองล่องที่นี้แล พระญาดนนั้นกะทำไผ่ฝายในดอนลีเหลียม
 ที่นั่นมันก็หันพระเจาขึ้นอยู่ดอนในที่นั้นกับอรหันตาเจ้าทั้งหลายหันแล พระญาก็ยินดีมากนัถ พระญาจึงเอาถั่วงาเต้าเตงมาหือทานแก่อรหันตาเจ้าทั้งหลาย
 มีพระพุทธรเจ้าเปนประธานแล้วพระญาก็ลวดฟังธัมมจำสิลเสียง ๗ วัน ในวันถ้วน ๘ นั้น พระพุทธรเจ้าฉันข้าแล้วอยู่หน้อย ๑
 พระพุทธรเจ้าจึงจะทำกิจจะอันแย้มใคร่หัวหันแล

เมื่อนั้น เจ้าเรวัตเตเรจึงถามอันแย้มใคร่หัวแห่งพระพุทธรเจาว่าดังนี้ ภาณเต ภควา ข้าแห่งพระพุทธรเจ้าจักเปนเหตุอันใดด้วยอันแย้มใคร่หัวแห่งพระพุทธรเจาขึ้นชา
 ขอพระพุทธรเจ้าจึงบอกเหตุอนันนั้นแก่ผู้ข้าแต่หะ เมื่อนั้น พระพุทธรเจ้ากล่าวดูราเรวัตเตเรเกาะอันนี้ประเสริฐนัก มีน้ำแวดไปด้วยเหมือนดังอันมาตตะสะระนั้น
 ดอนอนันจักเปนมหานครมีหันชะแล ดอนนั้นยาวได้ ๗๐๐ วา ลวงกว้างได้ ๕๐๐ วา จักเต็มไปด้วยเรือนคนทั้งหลายได้ ๒ พัน ๕ ร้อยหลังเรือนมีหันชะแล
 คนทั้งหลายจักมาอยู่ที่นี่มากกว่าหมื่นมีเมื่อนั้นมีหันชะแล ส่วนเทวตาแลอรหันตาทั้งหลายกับทั้งท้าวพระญาก็จักเอาเสลดธาตุแห่งภูตถาคตเมื่อนิพพานไปแล้วได้ ๒
 ร้อยปีมาตั้งไว้ในที่นี้มีหันชะแล ที่นี้เป็นที่อันอุดมยิ่งนัก เปนที่พระพุทธรเจ้าทั้งหลายมาเทศนาธัมมอันชื่อว่าสารัมมจิตตสตุตต์แห่งพระพุทธรเจ้าชุตนชะแล
 สุทานทั้งหลายจุ่งไหว่นบกราบไหว้ที่นี้ชุตนชะแล เมื่อพระพุทธรเจ้ากุสันธะกิติ เมื่อพระโกนาคมณะกิติ เมื่อพระเจากัสสปะกิติ

•เขียนโดย manager•

•วัน•ศุกร์•ที่ 05 •กรกฎาคม• 2013 เวลา 22:15 น.•- •แก้ไขล่าสุด• •วัน•พุธ•ที่ 10 •กรกฎาคม• 2013 เวลา 17:17 น.•

เมื่อพระเจ้าอริยเมตไตยเจ้านักมาพายนาก็ก็จักมาเทศน์อัมมอันชื่อว่าสารัมมจิตตสูตรในที่นี้ชุตินแล เมื่อนั้นพระพุทเจ้าท่านวายที่นี้แล้ว
จึงเทศน์อัมมอันชื่อว่าสารัมมจิตตสูตรตามปาเวณีแห่งพระพุทเจ้าทั้งหลายเมื่อก่อนในที่นี้เสีย ๗ วันแล้ว เมื่อนั้นเทวดาททั้งหลาย พระญาอินทา พระญาพรม นาค
ครุฑ ลูกแต่หมื่นโลกธาตุมาชุมนุมกันฟังอัมมในที่นี้มีชะแล

(เจ้ามโนภาสี ดอยตากฟ้า ถวายดอกไม้แด่พระพุทเจ้า)

เมื่อนั้นเจ้ามโนสืออยู่ในดอยตากฟ้า วันตกเมืองเวาพะภาสิต ไทว่าเมืองล่องนั้น มาฟังอัมมแห่งพระพุทเจ้า มีดอกทวยเหิน ๑๒ ดอกมาบูชาพระพุทเจ้า
แลพระพุทเจ้าจึงกล่าวว่าท่านสิดนนี้จักได้มาบวชเป็นภิกษุภาวะตน ๑ ชื่อว่า จุฬเทวเถระ ในเมื่อสาสนาพ้นไปได้ ๒ พัน ๙ ร้อยสิบ ๙ ปีมีหันชะแล เมื่อนั้น
ยังมีพระญาดน ๑ ชื่อว่า สกัมพหุส เกิดมาจักได้เป็นใหญ่ในเมืองอันนี้ชื่อว่า มินโยโย มีหันชะแลพระญาดนนั้นกับเจ้าภิกษุ ๒ ตน ตน ๑ ชื่อว่าจิตตกลโล ตน ๑
ชื่อว่าเทวเถระ จักเอากันมาสร้างที่นี้ หื้อเป็นเมืองมหาธาตุเจ้าเจดีย์ค่าสูงได้ ๒๕ วามีหันชะแล พระพุทเจ้าก็เทศน์อัมมอันชื่อว่า สารัมมจิตตสูตรก็มีแล
ในเมื่อแล้วอัมมเทศนาแห่งพระพุทเจ้า อันว่าคนแลเทวดาททั้งหลายก็ได้ถึงอัมมวิเสส คือว่าได้ถึงมคคผละมากนักก็มีแล พระพุทเจ้าสำแดงธาตุภาวะที่นี้แล้ว
พระเจ้ายกบอร์หันตาเจ้าทั้งหลายก็คืนเมื่อสูเมืองสาวัดถีนันแล ต่อเท้าพระพุทเจ้าเข้าสู่หินพานในเมืองกุสินารายวันนั้นแล เทสญจาริตกณัฑ์ปถม

(พญาศรีธรรมมาโสกราชเสด็จมาเมืองล่อง)

ในเมื่อพระพุทเจ้าเรานิพพานไฟแล้ว ๒๒๐ ปี วันนั้นยังมีพระญาดน ๑ ชื่อว่าศรีธัมมโสกราชกับพระญาเมืองน้อยทั้งหลายเป็นปริวาร กับทั้งอรรหันตาเจ้าทั้งหลาย ๔
ร้อยปลายตน ๑ กับทั้งเทวดาททั้งหลาย จึงจักเอาเสลกะธาตุพระเจ้า ๓ พระองค์ องค์ ๑ อยู่กระหม่อมพระเจ้า ๒ องค์นั้นอยู่จอมบ่าทั้ง ๒ แห่งพระพุทเจ้า
มีสนลัณฐานเหมือนดังหินหัวปลาช่อนนั้น ธาตุแลลูกใหญ่เท่าหมากบ้านั้นหนัก ๔๐ น้ำ เอามาประจุไว้ในเมืองเวาพะภาสิต คือว่าเมืองล่องนี้แล ในเมืองล่องมี ๓ แห่ง
แห่ง ๑ ชื่อว่าเทวนนิคม ไทว่าดอยขวยปูแห่งนั้นแล แห่ง ๑ ชื่อว่าปัพพัตตรัฏฐะ ไทว่าดอยพุทบาท มีฝากน้ำยมเบื้องวันออกบ้านอัมพคามไทว่าบ้านม่วงนั้นแล แห่ง ๑
ชื่อว่าปุรทิปปกะ คือว่าดอนสี่เหลี่ยมลั่นนั้นแล ๓ แห่งนี้เป็นที่ไว้ธาตุพระเจ้าแลลูกแลลูกทั้งมวลมี ๓ พระองค์แล เสลธาตุนี้มีวิณณะชาวผ่องบัววิสุทธิงามนัก
พอแยงเงาเห็นเหมือนดังแว่น บ่อนเหมือนดังเปลวไฟนั้น ในพระญามัลลกะกับชาวเมืองทั้งหลายส่งสการพระเจ้านิพพานแล้ววันนั้น อันว่าธาตุ ๓
องค์นี้หากแตกสละเต็จออกจากจอมบ่าทั้ง ๒ แลกระหม่อมแห่งพระเจ้านั้น อุปมาเปดดังเรือ คือเปดดังเกลือกวางทอดไฟนั้นแล อันว่าชาติเกลื่อนนี้
คันว่าคนทั้งหลายเอามาทอดไฟนั้น ก็เที่ยวยอมมีปกดิอันสละเต็จออกจากกองไฟนั้นมีด้วยประการฉัณใด เตโซ ธาตุพระพุทเจ้าหากลูกไหมยามใดดังอัน เสลธาตุ ๓
พระองค์นี้สละเต็จออกจากยามนั้น ก็ด้วยประการดังอันแล ธาตุ ๓ พระองค์นี้ องค์ ๑ อยู่กระหม่อมพระเจ้า องค์ ๑ อยู่จอมบ่าซ้าย องค์ ๑
อยู่จอมบ่าขวาแห่งพระเจ้ามีสนลัณฐานดังหัวปลาช่อนนั้นแล เสลธาตุนี้คันว่าเอามาทอดน้ำก็จมลง คันอธิฐานจึงฟูขึ้นมา เปดดังเอาหน่วยหมากทอดคก้านั้นแล

เมื่อพระญาศรีธัมมาโสกราชกับอรรหันตาเจ้าทั้งหลาย มาประจุธาตุพระเจ้าไว้วันนั้นแล พระญาก็หื้อตั้งทัพอยู่ทั้ง ๓
แห่งดอยขวยปูนั้นพระญาก็หื้อหล่อคำเปนรูปนรนต์ ยอมือเบื่อง ๑ ตุ่มกระอบแก้วใส่ธาตุพระเจ้าไว้ มือ ๑ ถือดาบผัดอยู่ยังบั้งสัถยามแล
แล้วพระญาจึงอธิฐานว่าดังนี้ฮ้องหนอรหันตาเจ้าทั้งหลาย เมื่อจักไว้ธาตุพระเจ้าในที่นั้น ก็สั่งนรนต์ว่าดังนี้
เมื่อใดดอนสี่เหลี่ยมรุ่งเรืองตีเปนมหาธาตุเจ้าเจดีย์ค่าดังอัน ท่านจงเอาธาตุพระเจ้าไปรอมกันไว้ที่เดียววันนั้นหื้อเปนถวาระหมั่นคองต่อเท้าชุมนุมธาตุเสี้ยนสาสนามีหันทะ
พระญาอธิฐานไว้ธาตุหันแล้ว พระญาจึงขึ้นมายู่ดอยพุทบาทหันแล้ว พระญาก็หื้อเอาคำมาซึ่งหนักเท่าคิงพระญามีชาว ๘ ซึ่ง หื้อหล่อคำนั้นหื้อเปนรูปพระเจ้า ๒๘ ตน
แล้วพระญาโสกราชจึงหื้อเอารูปพระเจ้า ๒๘ นั้น ตั้งไว้เหนือแท่นแก้วไว้ในถ้ำพุทบาทนั้น แล้วจึงหื้อเอากระอบแก้วอันนั้นใส่ธาตุพระเจ้าไว้ในถ้ำที่นั้น
แล้วพระญาก็หื้อเอาเงินเรียรายไว้ทางชายถมพื้นดินแท่นพระเจ้า ๒๘ ในถ้ำถวหา อันมีในทองดอยที่นั้นมากนัก แล้วพระญาก็เอาหินแลมามาถมปะตุถ้านักหนา
แล้วพระญาก็อธิฐานว่าดังนี้ เมื่อใดว่าธาตุพระเจ้าในดอนสี่เหลี่ยมที่นั้นรุ่งเรืองเปนมหาเจดีย์ค่าแล้ว ธาตุพระเจ้าในที่นี้จึงไปอยู่ที่เดียววันนั้นเท
พระญาก็อธิฐานว่าดังนี้ในที่นั้นหันแล้ว พระญาศรีธัมมโสกราชกับอรรหันตาเจ้าทั้งหลายได้ ๕ ร้อยปลายตน ๑ จึงขึ้นมามาตั้งทัพอยู่ในดอนสี่เหลี่ยมที่นั้น
ประจุธาตุพระเจ้าเล่าแลในถ้ำที่นั้น

•เขียนโดย manager•

•วัน•ศุกร์•ที่ 05 •กรกฎาคม• 2013 เวลา 22:15 น.• - •แก้ไขล่าสุด• •วัน•พุธ•ที่ 10 •กรกฎาคม• 2013 เวลา 17:17 น.•

(ข่าวของที่อยู่ภายใต้พระราชหฤทัย)

ในคำหาที่ไว้ธาตุพระเจ้านั้นมีสนลัษฐานเปดดังเวียงนั้ มีปะตุ ๔ ด้าน ลวงกว้างร่อยวา ลวงยาว ๒ ร่อยวา ลวงสูง ๒๑ วา
หาเปลวขึ้นมำปล่องถ้ำรอดกลางตอนหันแล ในคำหาที่นั้นมิหีนกัณ ๑ ลวงกว้างได้ ๕๐ วา ลวงยาว ๑๐๐ วา
มีสนลัษฐานเปดดังรูปสะเพาหงายไวยู่ท่ากลางถ้ำหันแล พระญากั้หื้อหล่อเงิน ๑๘ โกฎเปนรูปช้างเอราวัณสูงได้ ๑๘ สอก ยืนอยู่เหนือท้องสะเพาหันแล
พระญากั้หื้อหล่อคำเปนโกล ๔ ลูก น้ำหนักแลแสนคำรองตั้นข้างทั้ง ๔ ที่นั้นแล พระญากั้หื้อเอาคระอบแก้วพะหลิกอันใส่ธาตุพระเจ้านั้ ตั้งไว้ในปราสาทเวไชยนต์
๗ ร้อยชั้นตั้งเหนือหลังช้างเอราวัณนั้ไว้ในคำหาหันแล หื้ออว้ยหน้าข้างโพหนวันออกหันแล
พระญาสรืธัมมโสกราชกั้หื้อหล่อคำเปนรูปพระญาวิรุฬพะถือจักรูอยู่รูกสาปะตุถ้ำถ้ำได้
แลพระญากั้หื้อหล่อคำเปนรูปพระญาวิรุฬพะถือธูลิปอยู่รูกสาปะตุถ้ำหันวันตก แลพระญากั้หื้อหล่อคำเปนรูปพระญาเวสสุวัณ
กำคัณเล็กอยู่เฝ้าปะตุถ้ำหันเหนือ แลพระญากั้หื้อหล่อคำเปนรูปพระญาตระถือสรืกัญไชยอยู่รูกสาปะตุถ้ำหันวันออก
แลพระญาสรืธัมมโสกราชหล่อคำเปนรูปท้าวจตุโลกปาละทั้ง ๔ ตน แลมีน้ำหนักได้ ๒ แสน ๔ หมื่นคำชู้ตนแล ลวงสูงได้ ๑๐ สอกทุกตนหันแล
แต่ผิวดินลงถึงที่ไว้ธาตุพระเจ้านั้ เพียงพื้นแม่น้ำยมแลพระญาจั้หื้อถมด้วยหินมาต่อเท่าเพียงผิวดินแล จั้เอาไม้จั่วเคียวตัน ๑
มาปลุกไวยเหนือเปลวถ้ำพวยบนทักที่ไว้ธาตุพระเจ้าชื้อยอดปราสาทรูปช้างเอราวัณทักตั้นแล แต่เปลวถ้ำลงถึงหินก่อนรูปสะเพาหงายไวยนั้นเล็กได้ ๕๒ วา
ไม้จั่วเคียวนั้ไหว่าไม่มันแล ไม้ตั้นนั้เทวดารักสาใบมีกับหื้อหล่นหลาย อายุไม้ตั้นนั้มีอายุได้ ๔ พันปีจั้ตายแล หากดยังหนุ่มอยู่ตั้งอันแล ที่เ้าอายุได้ ๒ พันปลายปี
๑ แล้วยแล

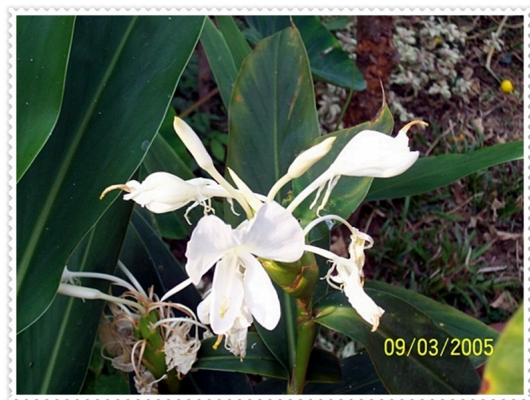
(มเหล็กขาผู้เฝ้าวัดพระธาตุแหลมลิ)

ในเกาะที่นั้น เทวบุตต์คนเปนมเหล็กขาอยู่เ้าธาตุพระเจ้าที่นั้นได้ ๕๐๐ ตน เทวบุตต์คน ๑ ชื้อว่าสมังคโลอยู่ในตั้นไม้มัน ตน ๑ ชื้อว่ากุมมาริโป อยู่ตั้นไม้มคเคสัชชะ
ไหว่าไม้คัองยายิงเนื่อนันแล เทวบุตต์ ๒ ตนนี้เปนใหญ่แควนมมีอิทธิทธิธิถึล้ากว่าชู้ตนแล
อันว่าปะตุถ้ำที่พระญาโสกราชกับอรหันดาเจ้าทั้งหลายเอาธาตุพระเจ้ามำประจุไวนั้ หนวันออกช้วยได้ไกลแต่ไมายิงเนื่อนันประหมานเช่นเอ็นเรียกก็ได้อิน
แลท้าวพระญาทั้งหลายมีพระญาสรืธัมมโสกราชะเปนประธานมาตั้งท้พอยู่ในที่นั้นได้ ๗ เดือน แลจั้จักฝังโหเงินโหคำไวยที่นั้นได้พันปลาย ๒ ร้อยชุม
กับทั้งแหวนทำรงค์ได้ ๘ พัน ๘ ร้อยดวง แลพระญาเมื่องน้อยทั้งหลายก็ฝังโหเงินโหคำไวยร้อยปลายไ ๑ ชุดแหวดที่ไว้ธาตุพระเจ้าที่นั้นรอดทุกเบื่องทุกพวย
แลท้าวพระญาทั้งหลายมีพระญาสรืธัมมโสกราชะเปนประธาน จั้เอากันอยาดน้ำว่าดังนี้
เ้าของเงินคำแก้วแหวนทั้งหลายมวลอ้นชู้ข้าทั้งหลายมาเรียรายฝังไว้ในเกาะอันนี้ เพื่อจักหื้อเปนประโยค้ำชุมหาธาตุเจ้าในที่นี้
ต่อเท่าเสียงสาสนาพระมหาธาตุเจ้าที่นี้แล เ้าของฝูงนี้คนฝูงบาปหนาหาสิลาหาบุญได้ข่อย่าหื้อเอาไปได้
แม่น้ำยมก็อัยามาเปียนพัดฝังเกาะดอนพระมหาธาตุเจ้าหื้อโหเงินโหคำชู้ข้าทั้งหลายหลัฟังไปเสียด แต่บอกกล่าวแก่เทวดาทั้งหลาย พระญานาคอยู่รูกสาในที่นี้
สุเจ้าทั้งหลายเยยะดาธุหฟัง ดาเอากันพิพักรักสามหาธาตุเจ้าไวยดวงติหะ เม่นว่าสัตรัยคนร้ายบาปหนาจักมกะทำอนาธริงสาราวิตั้งอัน
สุท่านทั้งหลายจุงกะทำตามโหสแห่งเขาฝูงควรรตายก็จุงหื้อตาย ฝูงควรรหื้อเปนอันตรายก็จุงหื้อเปนอันตรายตายตามโหสเขาหะ
ปุคละผู้ได้มีสิธาแลยินติด้วยธาตุพระเจ้า จักมกั้ใครห็นใครไหวด้วยใจใสสัธา อัยังเชื่อแท้ตั้งอันสุท่านทั้งหลายเยยะสำแดงหื้อห็นธาตุพระเจ้าหะ
บออันย่าว่าจักสำแดงเมื่อคนโงบาป ยามกาละบัควรรหื้อห็นเทวดาเจ้าทั้งหลายจุงหื้อมที่ไวยังธาตุพระเจ้าแลเ้าของทั้งมวลอ้ย่าได้หื้อห็นหะ
ชื้อว่านานเท่าใดก็ตีเม่นว่าได้ร้อยปีก็ตีหะ ส่วนท้าวพระญาทั้งหลายอยาดน้ำสั่งมเหล็กขาค้วยประการฉั้นนั้นนั้นแล
ท้าวพระญาทั้งหลายมีพระญาโสกราชะเปนประธานก็ไหว่นบครพียาแยงสักกระปูชาแก่พระมหาธาตุเจ้า แลจั้เอากันเมือหาบ้านหาเมืองแห่งตวันนั้นแล

ภูเดช แสนสา

•เขียนโดย manager•

•วัน•ศักราช•ที่ 05 •กรกฎาคม• 2013 เวลา 22:15 น. • - •แก้ไขล่าสุด• •วัน•พุธ•ที่ 10 •กรกฎาคม• 2013 เวลา 17:17 น. •

ดอกดาเหิน (มหาหงส์) (ที่มา : ภูเดช แสนสา, ๒๕๔๘)

พระธาตุขวยปู (ที่มา : ภูเดช แสนสา, ๒๕๕๐)